

Către Dumnezeu

Daniela Achim Harabagiu

Grăisc în mine cuvintele tăcerii asurzitoare.
Cuvintele eternei treceri și prefaceri a lumii.

Betesugul trupului, l-am strâns în suflet,
L-am prins de inima mea trecătoare.
De oasele mele, de ADN-eul meu.
În firea-mi rătăcitoare.

Ce timpuri aş putea preface în sân,
Pentru a-mi regăsi pacea mea,
PACEA TA, resimțită cândva,
Aievea ? Învăță-mă, Bunul meu Stăpân !

Nu cer nepăsare, cer doar puțină tihnă.
Scara din vis, nu-mi mai este îngăduit să o urc,
Ci doar s-o cobor,
Într-o mincinoasă și dulce cădere.

Puțină refacere, din lunga prefacere, CER.
Să nu omor speranța ridicării la Cer.
E ultima mea dorință Divină,
Iertată să-mi fie îndrăzneala și neputința creștină.

Eternul copil, plânge în mine.
L-am ucis odată cu zisa mea ridicare,
In mincinoasa și dulcea cădere.
ÎȚI cer, să-i ștergi lacrima,
Să mă ierte că i-am luat pacea și taina.

Doamne, Dă-I sufletului meu suflet!